Tamara Matevc

Maja Borin

TOTALKA V MOJI GLAVI

DRAMSKA LIKA

Mila, najstnica malce močnejše postave.

Moški, zeeelooo dobro zgleda. Res.

Tema. V temi se najprej od daleč zasliši zvok motorja, nato slišimo vozilo, ki drvi po makadamski cesti. Cviljenje zavor in karambol. – Luč. Prikaže se totalka razbit avto, ki se je zaletel v drevo in nekdo, ki kot v počasnem posnetku drsi z vetrobranskega stekla in se prekucne po razbiti pločevini na tla. Naredi še dva omotična koraka in se s pretresljivo filmsko dramatičnostjo zloži po tleh v neko nemogočo in nenaravno pozo. Tišina. Nato se iz razbitine sprednjega dela avtomobila zasliši godrnjanje, udarjanje po vratih, ki se nočejo odpreti. Nekdo se trudi izvleči iz razbitine. Najprej skozi na pol odprto okno vidimo čevlje, nato noge, a skozi okno izhod ni mogoč.
Sledi prebijanje skozi sedeže do vrat prtljažnika, od koder končno stopi na prizorišče Mila, najstnica v odštekani opravi. Ko zagleda na tleh ležečega Moškega, se močno prestraši in steče k njemu.

MILA: Šit, šit, šit, zadela sem vas! Saj niste mrtvi, a ne da ne?! *Prime ga za vrat, da bi začutila srčni utrip.* Nisem zanalašč, res ne, oprostite! Halo! Prosim, samo ne umret! Naj pokličem rešilca? Poklicala bom rešilca! *Skozi okno razbitega avta potegne nahrbtnik, živčno brska po njem in izvleče telefon.* Pa ne že spet! *Vrže telefon nazaj v nahrbtnik.* Vas kam peljem? Joj! *Pogleda karamboliran avto.* Ta bo bolj težka. *Nazaj k njemu.* Morate tako čudno ležat? O Bog, saj nimate kje zlomljene hrbtenice?! Lahko dvignete roko? *Moški počasi dvigne nogo in se malce dvigne, a pade nazaj.* Ok, samo da si niste pretrgali medvretenčnih vezi. Zdaj pa odprite oči, prosim, poskusite odpret oči. *Mila se ustraši, očitno je Moški nenadoma odprl oči. – Moški spet zapre oči, Mila mu nežno odpre oči.* Oči morate met odprte!

MILA: Probajte govorit z mano! Reč'te kaj!

MOŠKI: Kaj.

MILA: Malo sem vas zadela, a ne? *Ga boža po glavi.* Ampak ni videt, da bi blo kaj hujšega … Kako se počutite?

MOŠKI: Zadeto.

MILA: Lahko premaknete glavo? *Moški odkima.* Prikimajte! Saj bo šlo, boste videli, malo se potrudite. Lahko sedete? Prosim, dajte probajte vstat!

Moški spet zapre oči. Mila začne v paniki ihtet.

MILA: Ne umret! Prosim, ne umret!! Zakaj kar ležite?!

MOŠKI: Čakam, če boš peljala še rikverc. *Se ji nasmehne.*

MILA: Ne mi tega delat! Kaj ne vidite, da sem čisto na koncu z živci! Zahtevam, da takoj vstanete!

MOŠKI: Raje se ti uleži k meni.

MILA: Jaz naj se uležem k vam? Al mate pretres možganov al pa resnično hudo bolan smisel za humor?

MOŠKI: Verjetno oboje. *Se spet nasmehne.*

MILA: Poslušajte, nimam časa za špas teater. *Histerična.* Se lahko zresnite, da se normalno pogovoriva?! *Moški ima na obrazu še vedno nasmeh. Mila popeni.* Vi kar lepo ležite tu in se režite, ni problema! *Zajame sapo.* Zaradi vas sem se zabila v drevo! Če ne bi blo drevesa, bi šla direkt v prepad! V močvirje tam spodaj! Se zavedate tega?! Nihče več me ne bi našel, za mano bi zginila vsaka sled!!

MOŠKI: Še dobro torej, da sem ti bil v bližini.

MILA: Ja, saj res, nisem se vam zahvalila, da ste mi brez vzroka skočili na haubo … kot … kot … kot kakšna opica sredi džungle! Nehajte kar ležat tu povprek, vstanite in se pogovorite z mano kot človek s človekom!!! Vi ste odgovorni za to sranje in vi ste vsega krivi. *Moški se počasi premakne v sedeč položaj, na ustih ima še vedno nasmeh.* Vidim, da se vam zdi blazno zabavno, da kot kakšen Tarzan strašite po gozdu?! Kaka štala! *Pade v jok.* Čez dve uri moram bit pred kinom. Pa še stuširat in zrihtat se moram, razumete, a vi sploh kaj razumete? Treba je nekako rešit to sranje!

MOŠKI: Treba je samo umret. Vse drugo pride (al pa ne) 'bajdvej'. *Prekriža noge.*

MILA: *Se umiri, poklekne k njemu in se mu nasmehne.* Ne mi rečt, da sem sredi meditacije s te nesrečne jelke stresla gozdnega dalajlamo.

MOŠKI: *Se ji približa, gledata se iz oči v oči.* Čisto možno.

MILA: V ležečem položaju si zgledal bolj star, no, saj ne, da si mlad, ampak … *Postane ji nerodno, vstane, pogleda na uro, spet postaja histerična. Brcne v avto.* Šit, ne moreš si mislit, kaj vse si zjebal!

MOŠKI: Poleg nekaj prask na tej očarljivi stari kripi?

MILA: *Kaže na zmečkani sprednji del avta.* Prask?! To je milo rečeno popoln 'dizaster'! Čista totalka! *Moški se smeji njenemu ponovnemu izbruhu.* Najraje bi te ubila. *Sopiha od jeze.*

MOŠKI: *Se počasi in mirno uleže na tla.* Čakam.

Mila gre do njega in mu z eno nogo stopi na prste.

MILA: Misliš, da ne upam? *Z drugo nogo stopi čezenj, da stoji v razkoraku, Moški pa leži pod njenimi nogami. Izzivajoče mu stopi še na drugo roko.*

MOŠKI: Aua, to ni smešno.

MILA: Ni več smešno?

MOŠKI: Auuua, mala, spokaj se z mene, to boli.

MILA: *Se grozeče skloni k njemu.* Jaz nisem nobena mala. Če hočeš, pa te lahko tud ubijem. Ni problema, če sem fotra, lahko še tebe. *Stopi z njega, ga brcne v podplat in gre na drugo stran avta.*

MOŠKI: *Sede, piha v prste, godrnja.* Kura zmešana, še žal ti bo za tole.

MILA: *Izza avta*. Kaj si rekel?

MOŠKI: Da jo je zadnji del dokaj dobro odnesel.

MILA: *Nervozno.* A ti mene zafrkavaš? Če se misliš delat norca, lahko kar …

MOŠKI: *Končno vstane in znori.* Nehaj že, poln kufer mam tvojega histeriziranja! Umiri se, resno mislim, ne bom prenašal, da se neka smrklja dere name, jasno?! *Mila se prestraši in začne kot otrok nabirati solze.* Si pozabila, da si ti mene zbila s ceste in da sem jaz po nekem čudežu ostal v enem kosu?

MILA: Nisem mislila, da bom … *Začne hlipat.*

MOŠKI: Kaj, šla v škarje čez ovinek? *Hoče umirit njeno jokanje.* Ravno mene si morala nabasat, a ni blo nobenga ježa v bližini?

MOŠKI: Ne se mi zdaj spet cmerit. Si slišala, nehaj!

Mila hlipa kot majhna punčka. Moški gre stran in od strani pogleduje proti Mili. Malo mu je žal, da je bil grob.

MOŠKI: Dobro, dobro, nehaj jokat. Kolk si sploh stara? Ziher še nimaš izpita za avto.

Mila dokončno sprosti ves zadrževani jok. Moški gre do avta in išče, če je kje njena vozniška. Ničesar ne najde. Butne v radio, ki začne hreščati. Iz razbitin pobere malce umazan robček. Poklekne k njej in ji hoče obrisat razmazane oči. Mila mu iztrga robec, se usekne in mu ga vrne.

MILA: *Grozeče.* Policijo bom poklicala.

MOŠKI: Končno ena pametna misel. Sem že skoraj obupal in se hotel poslovit, ampak na policijo bom pa počakal.

MILA: Zakaj?

MOŠKI: Kako zakaj, da jim ne boš nakvasila kakšne domišljijske zgodbice … in ker hočem bit zraven, ko bo šlo v zapisnik, da me je med treningom zadela mladoletnica, brez vozniškega dovoljenja, ki je sto na uro sekala ovinek na cesti, rezervirani za gozdno gospodarstvo. *Pogleduje v prtljažnik.*

MILA: Rekla bom, da lažeš. *Nervozno.* Na koncu bom še jaz kriva, da si mi z lufta priletel direkt na havbo!

MOŠKI: Bi rada, da še enkrat uprizorim prvi prizor? Lahko v »slovmoušnu«.

MILA: Ja! Ne! Ne vem! Nekaj morava naredit!

MOŠKI: Od kod pa zdaj kar naenkrat dvojina?

MILA: *Spet pogleda na uro.* Mi lahko poveš, kaj naj?

MOŠKI: Z mano?

MILA: Ob osmih sem zmenjena v mestu, strašansko pomembno je, da pridem.

MOŠKI: Mmm, diši po zmenku.

Mila zardi, pogleda v tla, nadaljuje, kot da je opazko preslišala.

MILA: Še prej pa bi morala vrnit ta avto v neprežvekani obliki, se pravi v takem stanju, kot sem ga dobila!

MOŠKI: Verjetno ne bo to ne tvoj prvi ne zadnji karamboliran zmenek. Ali pa bo ta vseeno prvi? *Jo nepremično gleda.* Uganil sem, a ne, da sem uganil?

MILA: Nehaj govorit, šumi mi v glavi!

MOŠKI: Še zdaj mi nisi povedala, kolk si stara.

MILA: *V nahrbtniku ji zazvoni telefon, a preden pride do njega, opozorilni zvok sporoči, da je baterija dokončno prazna.* Telefon mi je dokončno žveknil, zdaj pa niti tega ne morem pogledat, kdo me je klical. Pa saj ne moreš verjet! Materi že dva mesca težim, da mi crkuje telefon, a se vedno dela, da ne sliši. »Meni crkuje življenje,« pravi in me sploh ne upošteva/šmirgla. S starimi se sploh ne da pogovarjat. Ko jim hočeš nekaj povedat, se delajo, da te ni, ko pa se znajdeš v totalni štali, začnejo naenkrat gnjavit, zakaj jim nisi nič povedal. Halo?!

Moški ji pomoli svoj mobitel. Mila ga vzame.

MILA: A tu sploh vleče?

MOŠKI: Odvisno.

MILA: Koga naj pokličem?

MOŠKI: Mamo.

MILA: *Zavije z očmi.*

MOŠKI: Potem pa fotra.

MILA: *Mu vrne mobitel.* Ko me je mama prinesla iz porodnišnice, se je vrgel z balkona.

MOŠKI: Evo, tu maš, probaj z vlečno službo. *Ji poda telefon.*

MILA: A ne bi raje kar ti … kaj naj jim pa rečem?

MOŠKI: Jih že kličeš …

MILA: Halo? Ja, dober dan, me slišite? Kličem, da bi prijavila nesrečo. Kaj? *Moškemu.* Nič jih ne razumem. *V telefon.* Mila Novak tukaj, imela sem karambol, zanima me, če lahko pridete sem, avto odpeljete ... in mene spravite … na odpad ... Kje? Nekje na gozdni poti proti močvirju. V redu, ja,

hvala. Nasvidenje.

MOŠKI: Pozab(i)la si jim povedat, da je tvoj začasni naslov na križišču smrekove in hrastove ceste.

MILA: Če sem prav razumela, bojo prišli v roku pol ure, če ne bo gužve.

MOŠKI: Misliš, če ne bo prometnih zamaškov, ko bojo šle veverice v nočno. *Pospravi telefon.* No, mala, veselilo me je, da sva se spoznala. Dobro zrihtaj. *Se odpravlja.*

MILA: Ne boš počakal z mano?

MOŠKI: Ne.

MILA: *Gre do njega.* Samo me boš pustil sredi gozda?

MOŠKI: Saj praviš, da si dovolj stara. Nisi mi še povedala, koliko …

MILA: Kmalu se bo čisto stemnilo.

MOŠKI: *Poznavalsko pogleda v nebo.* Jasna noč bo.

MILA: Nisi bral v cajtngih, da tu okrog straši en serijski morilec?

MOŠKI: Še dobro, da nista dva.

MILA: Pisalo je, da v tem delu gozda za njim izgine vsaka sled.

MOŠKI: Za njim al za tistimi lepoticami, ki jih skrajša za glavo?

MILA: Ne vem natančno …

MOŠKI: Jaz res grem, za spomin pa lahko narediva še eno skupinsko fotko. *Vzame telefon, se nagne k njej in ju slika.* Nasmešek! Tako, zdaj mam dokaz, da sem te zapustil v enem kosu, živo in

zdravo.

MILA: Daj, da vidim fotko! *Ji da telefon.* O, šit, kako grozno zgledam, kot iz kakšne grozljivke! Nisi mi mogel povedat, da mam po celem ksihtu razmazano maskaro? *Se briše pod očmi.*

MOŠKI: Meni si všeč taka. *Telefon odloži ob Milo, si oslini prst in ji obriše razmazan del pod očmi.*

MILA: Hvala. *Njegov telefon neopazno pospravi v svoj žep in žepa potegne še zaprto škatlo cigaret.* Boš čik?

MOŠKI: Se ti ne zdi to eno bolj idiotskih vprašanj, ki si mi jih danes zastavila?

MILA: Sori, napačno škatlo sem potegnila. Hotela sem te vprašat, če boš čigumi?

MOŠKI: *Si dahne v dlan, da bi si povohal sapo.* Mi smrdi z ust?

MILA: Ne vem, lahko pa preverim.

Mila se mu približa, Moškemu postane malce nerodno, čeprav okleva preden se ji na fini način izmakne.

MOŠKI: Zakaj nočeš povedat, kolk si stara?

MILA: Pa ti povej, kolk si star?

MOŠKI: Jaz sem prvi vprašal.

MILA: Če sem čisto iskrena, zgledaš kar kul.

MOŠKI: Hvala, delam na tem.

MILA: Hočem rečt, da si dobro ohranjen za svoja leta.

Mila se ob svoji domislici začne na ves glas smejat. Moški jo jezno pogleda in izgine za avtom.

MILA: Oprosti, nisem mislila … *Se skuša zresniti. Kriči za njim.* Ej, daj no, ne hodi stran, glej, obljubim, da se bom lepše obnašala! *Mila ostane sama.* Al pa tud ne. *Se zasmeji in si stlači v usta vse žvečilne iz paketa. Med glasnim žvečenjem iz žepa potegne njegov telefon in pregleda vsebino.* Šit, ej, niti tega ne vem, kako mu je ime. Lahko da je kak zmešan frik al pa kak psihič …

Zlatko jo od daleč opazuje, Mila ga ne vidi.

MILA: Nič pametnega. O tem tipčku se ne da nič pametnega povedat in nič koristnega izbrskat. Zgleda, da je čisto brez karakterja. Niti tega ne vem, če ma bejbo. *Se začne smejat.* Lahko pa da ma fanta, kaj pa vem. Zgleda pa čist hudo, to pa moram priznat.

Telefon pospravi v žep. Skozi okno poskuša seči do radia, ker ne doseže, se vedno bolj steguje, tako da gledamo samo njeno rit in migajoče noge. Sliši se udarec in hreščanje radia, nato se zasliši glasba. Mila se skobaca z okna in spleza v zadnji del avta. Brska po notranjosti. Ven vrže umazano kuhinjsko krpo, prvo pomoč in polomljen trikotnik. Ko že hoče skočiti ven, zagleda nekaj, kar pritegne njeno pozornost. V raztrgano odejo je zavito nekaj težkega, podolgovatega. Mila se ozre okrog sebe, sede v prtljažnik in začne odvijat »paket«. Vsebine gledalcem še ne razkrije (v zavoju je sekira). Ko malenkost odvije paket, preveri, če je sekira ostra in se nasmehne. Iz strani, tako, da ga Mila ne vidi, se avtu po prstih bliža Moški.

MOŠKI: *Z globokim, spremenjenim glasom.* Hej, ti, kaj delaš?!

MILA: *Se močno prestraši in z napol odvitim zavojem v roki skoči predenj. Zakriči.* Aaaaaaa! *Za nekaj trenutkov nastane tišina, oba, vsak na svoj način prestrašena/začudena gledata drug drugega.*

MOŠKI: Telefon sem pozabil.

MILA: *Še vedno z napol odvito sekiro v roki.* Maš srečo, lahko bi te ubila.

MOŠKI: Danes bi po tvojem štetju že drugič moral na oni svet. Najboljše bi blo, da proslavim tole zmago nad smrtjo – od tega trenutka naprej me lahko kličeš Srečko.

MILA: Madonca si faca, v še tako zagamanih okoliščinah ne zgubiš smisla za humor.

MOŠKI: *Pomenljivo.* Torej si le našla vsaj eno plat mojega karakterja?

MILA: *Presliši njegovo opazko, ker se očitno zave, da ni bila tako sama, kot je mislila.* Saj bi te poklicala, ko sem na tleh našla tvoj telefon, pa nisem ved(e)la, kako ti je ime. *Mu vrne telefon in takoj zamenja temo pogovora.* Strah me je postalo, ko si šel.

MOŠKI: Nočem se vpletat bolj, kot je res nujno.

MILA: O, verjemi, da si vpleten, in to dosti bolj, kot bi blo nujno.

MOŠKI: Dejansko stanje bi lahko blo tud obratno.

MILA: Kaj misliš s tem? Da sem se jaz zapletla bolj, kot bi blo treba?

MOŠKI: Ne vem, si se?

MILA: Ne serji! Dejansko stanje, ti pokažem dejansko stanje … *Gre proti avtu.* Avto, ki bi ga morala že zdavnaj vrnit, je parkiran na jelki! Do mesta mam vsaj uro in pol peš, če se med potjo ne zgubim, in nisem ravno Einstein, da bi znala pogruntat, kako naj svoj kupček atomov teleportiram do osmih pred kino!

MOŠKI: Milka.

MILA: Mila.

MOŠKI: Mila, če tečeš po bližnjici, boš prej kot v eni uri v centru. Lahko ti pokažem pot.

MILA: Ne maram teka.

MOŠKI: A daj, tega pa si človek o tebi res ne bi mislil.

MILA: Lačna sem. *Gre po nahrbtnik.* Si za piknik?

MOŠKI: Ne jem po šesti.

MILA: Saj nisem mislila pečt čevapov. Res ne boš malo čipsa?

MOŠKI: Hvala, pazim na kalorije. *Se začne raztegovat in tekat na mestu, ko da bo pravkar začel teči.* Zdaj pa res moram it.

MILA: *S polnimi usti.* Ne moreš.

MOŠKI: Ker?

MILA: *Zelo uradna in pragmatična, a še vedno s čipsom v ustih.* Ker si pravno formalno soudeležen v nesreči.

MOŠKI: Če sva natančna, sem jaz benevolentna žrtev, ki ti ne bo delala dodatnih težav. Ne bom te tožil …

MILA: Če sva čisto natančna, tukaj sem jaz edina žrtev! Ravno zdaj žrtvujem svoj prvi zmenek. *Mastne roke od čipsa obriše v hlače, se obriše okrog ust in gre k avtu.*

MOŠKI: Taka super punca bo zagotovo kmalu dobila novo priložnost.

Mila iz prtljažnika potegne mapo.

MILA: Pomagat mi moraš napisat zapisnik.

MOŠKI: Zapisnik?

MILA: Za zavarovalnico.

Moški se sprehodi okoli zdelanega avta.

MILA: Evropsko poročilo o nesreči.

MOŠKI: Birokraciji se je najboljše izognit. *Pogleda v prtljažnik.*

MILA: *Mila skoči predenj.* Ne stikaj!

MOŠKI: Kaj poleg sekire še skrivaš tukaj? Truplo?

Mila sede pred avto, da bi Moškemu onemogočila dostopa do prtljažnika. V nahrbtniku poišče zvezek s trdimi platnicami in pisalo. Odpre mapo in začne izpolnjevati papirje.

MOŠKI: Dnevnik zaljubljene najstnice?

MILA: Datum, kraj, imena soudeležencev v nesreči. – Maš punco?

MOŠKI: To je sigurno ključni podatek za poročilo o nesreči.

MILA: V vse uradne obrazce moraš vpisat svoj status.

MOŠKI: Sem si kar mislil, da te bolj kot zavarovanje zanimajo take stvari. Piši. *Ji gleda pod prste in jo objame čez ramena.* Moj uradni status je neporočen. Bo to za evropski zapisnik dovolj natančno? *Umakne roke in se smeji.*

MILA: *Mili je bilo všeč, da jo je objel, zato se dela, da ima nekaj pod ritjo in se »slučajno« premakne bližje k njemu.* Zelo smešno. Tako bom napisala. 27. maja ob 18.00 je Mila Novak peljala po gozdni poti, ko je nenadoma na vetrobransko steklo skočil … Tarzan. Mila Novak je izgubila nadzor nad volanom in vozilo je treščilo v visoko jelko na robu prepada. – Zdaj morava to še narisat.

MOŠKI: Če bi res hotela bit precizna, bi morala napisat, da je Mila Novak drvela kot zmešana po gozdni cesti in skoraj do smrti povozila someščana, ki se je miroljubno rekreiral. Ker pa je bil v

trenutku nesreče atletsko izpopolnjen mladenič umsko priseben, telesno močan in izjemno gibčen, je v zadnjem trenutku z vetrobranskega stekla odskočil in se tako – vsaj začasno – izognil prehodu svoje seksapilne tridimenzionalnosti v sploščeno dvodimenzionalnost. Z manjšimi praskami in modricami je elegantno pristal nedaleč od avtomobilskih razbitin . – Kaj je ta kracarija?

MILA: Shematičen prikaz situacije v trenutku nesreče. To je avto, to je jelka, to si ti, ko polziš/drsiš z vetrobranskega stekla. Zraven dopiši samo še svojo številko. *Mu poda pisalo.*

MOŠKI: Številko gat?

MILA: *Zardi.* Številko mobitela.

MOŠKI: Prefrigana taktika, občudovanja vredno, priznam.

MILA: Kakšna taktika?

MOŠKI: Poizvedovanja, okolišenja, zapeljevanja žrtve do take stopnje zmedenosti, da nič hudega sluteč izda dobro varovane skrivnosti ali strogo varovane osebne podatke. Škoda, da nisi direktno vprašala, bi se izognila tej dolgovezni sceni neposrečenega pecanja z evropskim zavarovanjem.

MILA: *Ga nežno udari in pogled preusmeri na risbo.* Številko tvojega mobija bo rabil sodnik za prekrške, ko te bo moral poklicat na zagovor.

MOŠKI: Saj ne misliš resno s tem zapisnikom?!

MILA: Avto ni moj in nekako bom morala pojasnit to totalko. Kriv si pa itak ti, ker si ...

MOŠKI: Mojo krivdo boš težko dokazala, razen če misliš, da bo tisto truplo v prtljažniku končno spregovorilo.

Mila se zasmeji. Po smehu nastane mučna tišina. Mila se boji, da bo Moški spet šel.

MILA: Vsak dan tečeš?

MOŠKI: Kaj misliš?

MILA: Glede na tvoje mišice bi rekla, da ja … in to po možnosti v vseh vremenskih pogojih.

MOŠKI: Kot trivremenski taft?

MILA: *Se nasmehne.* Točno tako.

MOŠKI: Običajno hodim na fitnes. Danes se mi je zahotelo malce svežega zraka, hotel sem priteč do vrha hriba, a sem na pol poti ugotovil, da se bo začelo nočit in da se moram vrnit v dolino. Ko sem pritekel do ceste, me je, nič hudega sluteč, nabasala ena zmešana najstnica v razpadajočem avtu …

MILA: Ni mi jasno, da nisi slišal brnenja motorja.

MOŠKI: Bil sem ravno sredi prepira. *Se za hip ustavi, kot bi iskal odgovor.* Hotel sem pomirit en hudo potenciran izpad, ko sem nenadoma zagledal zvezde, cel kup zvezd … in to čisto od blizu.

MILA: Vsak čas bo dež. Lej te oblake. *Stegne jezik in hoče loviti kaplje.*

MOŠKI: *Vzame telefon, gleda vremensko aplikacijo.* Ne, danes ne bo dežja, moj telefon kaže, da bo začelo deževat šele ob dveh zjutraj.

MILA: Evo, prve kaplje. *Pleše med kapljicami.*

MOŠKI: *Pospravi telefon.* Zdaj pa res ne morem nikamor.

MILA: *Nastavi obraz, da dežuje po njem.* Obožujem dež. Kaplje, ki polzijo po licu, te prebadajo s svojimi mrzlimi, mokrimi dotiki …

MOŠKI: Jaz grem v avto, na dežju si bom uničil frizuro.

Mila ga potegne k sebi. Moški se pusti njenemu prijemu. Za trenutek se zdi, da se bosta poljubila. Mila se že skoraj z ustnicami dotakne njegovih ustnic, a se Moški v zadnjem hipu umakne.

MOŠKI: Morala bi it pod streho.

MILA: *Užaljena, ker ni dobila poljuba.* Nisi rekel, da je treba edino umret?

MOŠKI: Nočeš, da bi videl, kaj skrivaš v prtljažniku, a ne?!

Mila iz nahrbtnika vzame coca-colo.

MILA: Boš en šluk?

MOŠKI: Raje pijem deževnico kot tole sranje.

MILA: *Rigne.* Sori. *Iz nahrbtnika vzame vrečko čipsa in se začne basat.* Mmm.

MOŠKI: To je ubijalska kombinacija.

MILA: *S polnimi usti čipsa.* Prav maš, dobra za umret. Kako se ti ljubi življenje tako komplicirat? Vso to obremenjevanje s frizuro, mišičastim telesom, zdravo prehrano in podobnimi jajci. Kr na bruhanje mi gre, ko pomislim, da bi se morala še zaradi tega sekirat. A misliš umret zdrav? *Ga pogleda zelo od blizu.* Sivi lasje in gube ti zaradi špinače, brokolija in špargljev ziher ne bojo izginili. *Spije coca-colo.*

MOŠKI: Me pa ziher pri tridesetih ne bo zadela srčna kap, kot se zna zgodit tebi.

MILA: Joj, to pa je blo slišat kot citat od moje ta stare. A po dvajsetem letu vsi postanete isti težaki?

MOŠKI: Ja, ker se preostanek življenja na vse pretege trudimo, da bi popravili tisto, kar smo po neumnosti zapravili v prvih dvajsetih letih življenja.

MILA: Ko pridem iz tega usranega gozda, ti bom zrihtala zmenek z mojo materjo, se bosta lahko

do onemoglosti pogovarjala o ajdovi moki, domačem radiču in polnozrnatem prepečencu. *V usta si porine čip in ga poplakne s coca-colo. S polnimi usti nadaljuje.* Kar slišim jo, kako bi mi zdajle odlajnala, da sem v dveh minutah požrla za cel dan kalorij … da se tole samo nabira tukaj, tukaj in tukaj … Naj se kar nabira, me bo, ko bom enkrat končno prišla do zmenka, mel tip za kaj prijet. Sploh pa, če te že zanima, ta »ubijalska« zaloga je bla namenjena moji frendici.

MOŠKI: Njo si tud hotela ubit?

MILA: *Zdi se, da si sproti izmišlja, kar govori.* Zaradi nje sem si sposodla avto, pridrvela sem, v ta zarukan gozd … Včeraj zvečer se z zmenka ni vrnila v internat, vsi so bli presrani, celo policijo so klicali in ni dvakrat za rečt, da bodo kifeljci kmalu pricvilili tu mimo. Spomnila sem se, da se je enkrat med odmorom hvalila, kako se hodi mečkat sem, k močvirju … zato sem prišla …

MOŠKI: … pridrvela s svetlobno hitrostjo … Ampak kaj hudiča ma tvoja promiskuitetna frendica opravit s coca-colo in čipsom?

MILA: Če bi jo kdo ugrabil, bi bla ziher lačna.

MOŠKI: Ja, seveda, in potem svizec tvojo frendico zavije v čokolado.

MILA: Mogoče je ostal še kak košček … *Iz nahrbtnika izvleče košček čokolade zavit v ovojni papir in mu jo ponudi.*

MOŠKI: *Vzame čokolado in pogleda ovitek.* Iii, kakšno sladko naključje. Mila z Milko. A veš, da ti do Milke manjka samo en K? *Ji vrne čokolado.*

MILA: Ko bi ti vedel, kolk tebi manjka do normalnega tipa?

MOŠKI: Odvisno, kakšna je zate definicija normalnega tipa. Kul frajer s čikom in piksno piva?

MILA: Ne vem, res so mi razkuštranci bolj všeč kot želiranci. Ni mi jasno, zakaj hočejo bit eni tipi isti kot bejbe. Ozke kavbojke, oprijete majčke, da ven gleda kosmat trebuh, spedinane frizurce, parfumčki, želejčki, kremice, verižice, zapestnice … katastrofa, eni so hujši od bab. Veliko hujši!

Dobro, o tebi ne morem govorit, ker te že dve uri gledam prešvicanega, v tekaški opremi, luškano popraskanega in obtolčenega, umazanega od blata … Mam pa filing, da te ne bi spoznala, če bi se srečala v kafiču.

MOŠKI: Zakaj?

MILA: V beli srajčki in kravati, z lakastimi čevlji? Ziher padaš na blont bejbike v šteklih, v nulo spedinane, z umetnimi nohtki in IQ-jem povprečne sobne temperature.

MOŠKI: Tako v nulo pa me že dolgo ni nihče/noben razgalil.

MILA: Sem te zadela, kaj?

MOŠKI: Danes si me vsekakor že zadela, če to misliš.

Mila se mu kislo nasmehne. Moški se malce zamisli, potem pa ji poskuša razložiti svojo življenjsko filozofijo.

MOŠKI: S pravimi tipi ali hudimi bejbami je kot s sladoledi; eni bi ubijali za čokolado, drugi nočejo poskusit nič razen limone, tretji bi pa vse okuse v eni kepici. Jaz sem za limono, ampak tega nihče/noben ne razume. Pa ne samo tega. Tudi tega ne, da raje gledam kuharske oddaje kot preiskovalce na delu. Očitno je danes bolj praktično, da se spoznaš na seciranje trupel kot na recepte. Lepo zmanikirana, spedikirana in zdepilirana trupla popolnih mer, ki jih odkrivajo nadpovprečno inteligentni detektivi z nadnaravnimi sposobnostmi so zasedla vse kanale … znorim lahko, res.

MILA: Hahaha, jaz pa ful uživam v teh serijah, vse finte mam že naštudirane. Ziher sem, da ti danes bolj prav pride, da znaš zafrknit policaje na delu al pa okrog prinest morilca, kot pa da cel dan švicaš nad štedilnikom zaradi neke čorbe, ki se v dveh urah spremeni v smrdljivo brozgo in splakne na WC-ju.

Moški se umakne na dež. Teka na mestu, hoče skriti, da ga zebe.

MILA: Še vedno pada, pokvaril si boš frizuro.

MOŠKI: Lačen sem postal, daj mi malo Milke.

MILA: *Se nagne k njemu.* Evo me.

MOŠKI: Milke s K.

MILA: Prepozno, ni je več.

MOŠKI: Izginila je?! Kot ona tvoja frendica s svizcem. Ti rečem, to je začaran gozd, v katerem vse izginja …

MILA: Brrr, kako se je ohladilo. *Gre do avta, iz prtljažnika izvleče umazano deko. Se pokrije.* Če te zebe, ti dam en kos deke.

Moški omahuje, a ker je v kratki majici in kratkih hlačah ga opazno zebe.

MOŠKI: Ne, saj sploh ni mrzlo.

MILA: *Pogleda na uro.* Evo, ravnokar je zginila moja šansa za zmenek.

MOŠKI: Za grozljivko, a ne, prepričan sem, da sta s tvojim tipčkom hotela gledat film s kurjo kožo in potnimi dlanmi?

Mila se mu dvoumno nasmehne, a noče komentirat vprašanja.

MOŠKI: S strahom najlaže sprovociraš stiskanje, to je znanstveno dokazano. *Začne se drgnit po rokah od mraza.* Veš kaj, mogoče bi res mel en kos te umazane smrdeče deke. *Se stisne k Mili pod deko.*

MILA: Ravnokar si ovrgel svojo znanstveno dokazano trditev. Najboljši razlog za stiskanje je mraz.

MOŠKI: Če drugače pogledam, je res tako še najboljše … v objemu somraka, pod upognjeno jelko, vedrit z neznanko in ugotavljat, čigavo truplo se skriva v karamboliranem avtu ob sekiri in zakaj vlečne službe tako dolgo ni, čeprav vsi vejo, da serijski morilec še ni odvil zadnje glave in da je tvoja frendica pogrešana že več kot 24 ur. Midva mava grozljivko v živo.

MILA: A si tud ti slišal zgodbice o morilcu?

MOŠKI: Misliš o psihopatu, ki s svojim neustavljivim šarmom lovi tehnično izpopolnjena dekleta in jih potem odpelje na zmenek pod pretvezo, da je nekje na gozdni poti izgubil svojega psička?

MILA: Tako natančne verzije še nisem slišala.

MOŠKI: A te ni niti za trenutek prešinilo, da bi lahko bil morilec čisto blizu?

MILA: Ne, saj si ti tukaj, bi me že branil.

MOŠKI: In če sem morilec jaz?

MILA: *Za trenutek okleva.* Ti, morilec? Hahaha, ta pa je kisla. Tebe bi lahko v najboljšem scenariju zasedli v glavno vlogo filma »Morilec mehkega srca«, tretji del.

MOŠKI: *Malce grozeče in skozi nasmeh.* Vidim, da sem te, čeprav nimam karakterja, prepričal, da sem »najs gaj«.

MILA: Poslušaj, »najs gaj«, in se uči. Serijci niso zločinci v pravem pomenu besede, ampak so psihiči, ki ubijajo po točno določenih pravilih, po nekem redu, če hočeš, in pri tem si ne morejo pomagat. Če ubijajo seksi bjonde, na primer, se ne bodo lotili normalno zalitih rdečelask. Razumeš?

MOŠKI: Kaj pa če tale serijski morilec iz gozda ni tako natančen, če je malo manj izbirčne sorte …

MILA: Tebi se pa res vidi, da gledaš samo kuharske šove.

MOŠKI: Po moji kuharski teoriji je tvoja pogrešana frendica, ki si jo prikrajšala za čips s coca-colo,

že na seznamu žrtev našega serijskega morilca.

MILA: Zakaj?

MOŠKI: Mam občutek, da je blond.

MILA: Res je blond, ampak iz tega še ne moreš sklepat, da je mrtva.

MOŠKI: Zakaj ne, lahko da je njen skrivnostni gozdni ljubimec tud morilec.

MILA: Aaaaa!

MOŠKI: Kaj ti je? Te je kaj pičilo?

MILA: Ma ne, nehajva s to mojo frendico.

MOŠKI: Zakaj? Če praviš, da padam na blond bejbike, bi mi bla ziher všeč.

MILA: Izmislila sem si jo, ok?

MOŠKI: Izmislila?

MILA: Ja, izmislila.

MOŠKI: Kaj pa potem počneš v gozdu?

Tišina. Mila postane nervozna, vrže deko s sebe in gre k avtu. Upre se nanj in ga hoče premakniti.

MOŠKI: Kaj delaš?

MILA: Če bi avto lahko potisnila čez rob, ne bi nihče vedel, da je bil tu. Lahko bi si zmislila, da so ga ukradli.

MOŠKI: Spet izmislila? Mam občutek, da si velikokrat kaj izmisliš.

Mila se ne ozira na njegove pripombe, brca v avto, ker se noče premaknit.

MOŠKI: Si pozabla, da sva klicala vlečno službo?

MILA: Mi je že žal.

MOŠKI: Na katero šolo hodiš?

MILA: Medicinsko.

MOŠKI: O, zdaj pa mi je jasno … ko boš velika, boš forenzična patologinja?

MILA: Mogoče.

MOŠKI: Se pravi, da si že skoraj … osemnajst, ne?

MILA: Skoraj.

MOŠKI: Za skoraj osemnajst ne voziš slabo. Kolk si pa v resnici stara?

MILA: Če bi te dobili z menoj, bi se lahko slabo končalo.

MOŠKI: Zaradi starosti al zaradi trupla v prtljažniku, ki čaka na obdukcijo?

Premor.

MILA: Lej, ne pada več ...

MOŠKI: No, skrajni čas, da grem. *Obsedi.*

Dolg premor, med katerim gledata v nebo.

MILA: Ostani še malo, nisi tak švoh družba, kot je najprej zgledalo. Lulat me. Čisto se je stemnilo. Daj, poj kaj, medtem ko bom … nočem, da me poslušaš. *Vzame nahrbtnik.*

MOŠKI: Okej.

MILA: Ne gledat in ne se obračat!

MOŠKI: Da ne boš zalila gum.

MARITA: Saj nisem cucek! Daj, zapoj, no!

MOŠKI: *Začne pet.*

»Tam pod poraščeno titovko,
nekje med galebom in tiho solino …«

Mila izgine iz vidnega polja Moškega, a za razbitino ne lula, pač pa iz nahrbtnika vzame toaletno torbico. Iz nje potegne sprej za usta.

MILA: Lahko bolj naglas? Skoraj nič ne slišim, pa še praprot me žgečka po riti.

»Kjer včasih poljubi medvede krotijo
je zadnjo, presladko, edino,
mi mati narava postlala blazino.

Tam bi rad bil pokopan.«

Medtem ko Moški prepeva, se Mila ureja – najprej s sprejem za svež dah, nato si z osvežilnimi robčki potegne pod pazduhami, popravi si frizuro, se našminka …

MOŠKI: A maš drisko?! Kaj delaš tolk časa?

MILA: Mehur mam pokvarjen. Mislim, vnet. Včasih lulam tud pol ure. Še poj, všeč mi je tale pesem.

MOŠKI: Tja pod metuljeva krila,

pod njihovo senco,

na vlažni mah in vročo svilo.

Tam naj diši moje zadnje kadilo.

Tam bi rad bil pokopan.«

Mila se vrne. Pokrije mu oči.

MILA: Kdo je?

MOŠKI: Serijska morilka?

MILA: Nauči me.

MOŠKI: Kaj, pesmico?

MILA: Kako se poljublja.

MOŠKI: Ti nisi pri pravi. Lulanje v naravi slabo vpliva nate.

MILA: Dolžen si mi.

MOŠKI: Aja, zakaj pa?

MILA: Ti si kriv, da nisem prišla do zmenka, zato bi me lahko v zameno kaj koristnega naučil.

MOŠKI: Ni problema, vajen sem, da me izkoriščajo.

Mila se nastavi v pozo za poljub, Moški gleda naprej in je ne opazi.

MILA: Bo kaj?

MOŠKI: Kako? Kaj?

MILA: *Ga obrne k sebi.* Kako se da pravi poljub? Francoz, mislim.

MOŠKI: *Postane mu nerodno, a hoče skriti.* Hočeš vedet, kako se da francoski poljub?

MILA: Ja, ja, francoz, lizarjenje, žvaljenje, jezičkanje ... Nauči me karkoli od tega in sva si kvit. Ne glej me tako butasto, rada bi samo, da me naučiš poljubljanja.

MOŠKI: Jaz nisem ... mislim, to ne moreš kar tako ...

MILA: Daj no, daj, kaj delaš paniko, saj ne bo tvoj prvi. Sploh pa, pri tvoji starosti si verjetno ekspert za francoze, jaz pa se učim samo od najboljših ...

MOŠKI: Nisem tolk star, da bi ...

MILA: Saj ni važno, kolk si star, dejstvo je, da si star gromozansko več od mene, kar v najinem primeru pomeni, da si ziher že veliko vadil. *Mu pred usta postisne svojo roko.* Če ti je nerodno, lahko najprej poskusiš na moji roki, potem pa te bom že pripravila ...

MOŠKI: *Umakne njeno roko.* Še prehitro boš zvedla, kako to gre ...

MILA: Danes hočem vedet, zdaj hočem sprobat.

MOŠKI: Kaj?

MILA: Kako tipičen primer odraslega izogibanja temu, česar nočete slišat. Evo, še enkrat, jasno in glasno. Hočem, da me naučiš poljubljanja z jezikom.

MOŠKI: *Vstane, popeni.* A se je tebi čisto odpeljalo?

MILA: Ne, cel večer se že delaš frajerja, kul tipček, natreniran, pravi mali mačo, ni se ti problem stiskat pod odejo ... zdaj pa se stegneš ob taki “simpl” prošnji.

MOŠKI: A ti sploh veš, kaj bi sledilo, če bi me zasač(i)li pri poljubljanju z mladoletnico?

MILA: Nisem več otrok in sploh ... nikomur nimam namena nič povedat, ne policiji, ne tvoji tehnično izpopolnjeni blondi, če jo maš, tudi v poročilu o nesreči, obljubim, ne bom nič napisala in pred sodnikom nič bleknila.

MOŠKI: Ne, ne mislim tega.

MILA: Zakaj pa potem nočeš?

MOŠKI: Nisem rekel, da nočem, ne me narobe razumet, ti si čisto fajn punca, ampak ...

MILA: Ok, ne išči izgovorov, res, se ti pač gabim, saj nisi prvi. Samo, da veš ... Na ta dan sem čakala celo življenje, “končno mam tudi jaz zmenek,” sem si mislila, ampak ne, meni bog tik pred odločilnim trenutkom po luftu pošlje Tarzana, ki kot strela z jasnega udari po moji havbi in nardi čisto totalko. In potem si mislim, če bog hoče spremembo načrta, tudi v redu. Tarzan je čisto ok, priseben, malo potolčen, ampak kul zgleda, noče domov, kar pomeni, da mu je z mano očitno fajn, lepo me gleda, kar pomeni, da sem mu všeč, objame me, kar pomeni, da bi rad kaj več ... Ampak, lahko bi vedela, če se jaz zapalim za koga, je to ziher pomota, ker dobri tipi ne opazijo takih bejb, kot sem jaz.

MOŠKI: No, ne pretiravaj in ne dramatiziraj, sploh pa ...

MILA: *Popeni. Na robu joka, ki se mestoma spreminja v jezo.* Kako naj se karkoli naučim, če mi noben noče nič pokazat? S teorijo si nimam kaj začet, vse, kar lahko dobim na netu, je opis ... Ti odpreš usta, on odpre usta, oba stegneta jezik, pa ne rini pregloboko in ne slini se preveč, in to je to. Kako naj vem, da ni pregloboko? In da se preveč ne slinim? No, a naj voham, kako to gre, da ne bom izpadla kot idiot že na prvem zmenku? *Histerično brcne v tla in se odpravi stran.*

MOŠKI: Tako se zmeniva, nehaj težit s temi francozi, pa bom počakal s tabo, dokler ne pride vlečna služba. Drugače lahko kar grem, ti pa vadi lizarjenje s tole smreko.

Mila v jezi odvihra. Moški jo nekaj časa še kliče, a obupa. Pokluka skozi avtomobilska okna, zato glavo pomoli v prtljažnik. Previdno se ozre naokoli, da ga Mila slučajno ne gleda. Nekaj prestavlja po prtljažniku in v nekem trenutku odskoči. Pogleda na vse strani in iz žepa potegne mobitel. V naglici odtipka sporočilo. Potem tiho zapre vrata. Obrne se, pred njim, čisto blizu, stoji Mila. Dolgo časa se tiho gledata. Na preži sta kot pes in mačka. Pogovarjata se »face to face«.

MILA: Sekira je notri.

Premor.

MOŠKI: Preveril sem, avto res ni več nič vreden. Totalka spredaj in zadaj ... al pa je to vse skupaj samo totalka v moji glavi?

Premor.

Zatemnitev. Moški se sesede na tla.

MILA: Škoda, da nisi mehanik, bi popravil tole totalko in jaz bi te lahko odpeljala domov. Al pa kam drugam ... mogoče na ono stran močvirja. Baje je tam ful lepo.

Zatemnitev.

Zvok sirene in bliskanje rdečih luči.

KONEC